

неће да личи ни на капиталистичко ни социјалистичко друштво. Тај њихов модел није могао да буде аутентичан, већ је био под утицајем разних политичких доктрина и концепција, како буржоаских, тако социјалистичких и неких између њих. Зато могу да се препознају три идеолошка типа или модела организације који су утицали на уставну и политичку праксу ових држава а то су буржоаски (грађански), реал-социјалистички и феудално-развојни. Иако на ове земље нису прекопирани чисти теоријски (идеолошки) модели капитализма или социјализма све оне носе у себи дубоке трагове колонијализма. При томе је очигледан утицај политичких схватања, установа и културе бивших колонијалних господара, што се одразило и на конкретну политичку организацију и праксу ових држава, на избор решења у обликовању њихових политичких система. Зато су неке од њих остале привржене традиционалним режимима апсолутне или уставне монархије као нпр. Јордан, док су друге пошле путем парламентарне демократије као Индија или псеудопарламентарне демократије олигархијског типа као Аргентина (50-их година), а било је и оних које су се такође средином XX века определиле и за диктаторске (Египат) или реакционарне и профашистичке режиме (Чиле) да би на крају било и таквих који су прихватили марксистичко-лењинистички режим и диктатуру као Ангола. Са становишта организације власти, ове земље се такође разликују и обилују различитим моделима почев од парламентарног (Индија), председничког (Либериа), преко мешовитог (Индонезија) до скупштинског какав је прихватио Алжир. Процес деколонизације и стицања самосталности земаља Трећег света је био карактеристичан пре свега за Азију и Африку и то нарочито после Другог светског рата, а посебно педесетих и шездесетих година XX века када се највећи број ових земаља ослободио и донео своје прве уставе. Тако у Азији Сирија добија свој први Устав 1943. (па 1953, 1964, 1966, 1969, 1971 и 1973), Индонезија (1945), Јордан (1946) Демократска Република Вијетнам (1946), Јужни Вијетнам (1946), Камбоџа (1947), Демократска Република Кореја (1948), Јужна Кореја (1948), Израел (1948), Непал (1948), Индија (1950), Малезија (1957), Кипар (1960), Јемен (1962) и др. На афричком тлу у овом периоду уставе доносе Гамбија (1954), Судан (1956), Тунис (1957. и 1959), Мали (1960), Нигер (1960), Мароко (1962), Руанда (1962), Алжир (1963), Танзанија (1964), Заир (1964), Лесото (1965) и др.

а) Устав Индије од 1950.

Међу земљама тзв. Трећег света по значају се највише истиче и издваја